

Arrest

nr. 238 775 van 22 juli 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. J.P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Noord-Macedonische nationaliteit te zijn, op 23 maart 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 20 februari 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 mei 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. J.P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY & S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing van 20 februari 2020 luidt als volgt:

“(…)

Aan de Heer, die verklaart te heten:

[…]

In voorkomend geval, alias:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 dagen na de kennisgeving

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokken verblijft reeds sedert 27.08.2019 op het Schengengrondgebied.

Betrokkene deed op 27.11.2019 te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een 12 jaar oudere Belgische onderdane (G. M.). Op 16.01.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat uit grondig onderzoek was gebleken dat deze wettelijke samenwoning enkel gericht was op het bekomen voor betrokkene van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband. De weigering van registratie van samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van eigen erkende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13. (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

"3.1. Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder:

- schending van artikel 62, § 2 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 juncto de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen;
- schending van artikel 74/14, § 1, al. 4 van voormelde Immigratiewet juncto de artikelen 22 van de gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 in samenhang gelezen met artikel 8 (recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven) van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd juncto het proportionaliteitsbeginsel ;
- schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het vertrouwensbeginsel in samenhang gelezen met artikel 41 van het voormelde Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000;

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

[...]

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7. alinea 1, van de wet:

□ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Betrokken verblijft reeds sedert 27.08.2019 op het Schengengrondgebied.

Betrokkene deed op 27.11.2019 te Antwerpen een verklaring tot wettelijke samenwoning met een 12 jaar oudere Belgische onderdane (G. M.). Op 16.01.2020 weigerde de stad Antwerpen deze wettelijke samenwoning te registreren, nadat uit grondig onderzoek was gebleken dat deze wettelijke samenwoning enkel gericht was op het bekomen voor betrokkene van een verblijfsrechtelijk voordeel dat verbonden is aan de vaststelling van een afstammingsband. De weigering van registratie van samenwoning vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt.

In het administratief dossier van betrokkene is geen sprake van eigen erkende minderjarige kinderen in België, noch van enige medische problematiek van betrokkene. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

[...]

In tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt heeft zij er geen rekening mee gehouden dat verzoekende partij de vader is van het minderjarige zoontje A. dat zich met zijn partner in België bevindt (zie stukken nrs. 3, 4 en 5). Zij diende dit te weten minstens behoorde dit te weten na voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing die zij nam verzoekende partij omtrent deze beslissing te horen.

Op 9 maart 2020 deelde verzoekende partij in het kader van haar asielaanvraag mee dat zij in Duitsland van haar partner werd gescheiden (zie stuk nr. 5) en omdat zij nu ook een kind heeft riskeert zij bij terugsturen naar Duitsland (zie de overname aanvraag aan Duitsland gericht, stuk nr. 3) opnieuw van haar partner en kind gescheiden te worden omdat nog steeds dezelfde redenen gelden te weten dat zij slechts met haar partner religieus is getrouwd (zie stuk nr. 5, antwoord op vraag nr. 37 van de Verklaring DVZ van 9 maart 2020) feiten en persoonlijke ervaringen die van vóór de bestreden beslissing dateren. Hiermee schendt verwerende partij wetens en willens artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd die de eenheid van gezin waarborgd terwijl zij in toepassing van artikel 74/14, § 1, al. 4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 met de "familiale en sociale banden" diende rekening te houden.

Evenmin kan zij om die reden gebruik maken van de Dublin III- Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013 die de eenheid van gezin als alles overrijdend principe vooropstelt (art. 9 van de Verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking); considerans 16 van dezelfde Dublin III-Verordening (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013).

Verwerende partij kan niet overtuigend voorhouden dat zij rekening hield met de aanwezigheid van haar minderjarig zoontje A. in België.

Om deze redenen zijn de motieven niet draagkrachtig en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Rekening houdende met het voorgaande schendt de bestreden beslissing kennelijk eveneens het recht op gezinsleven minstens is de genomen bestreden beslissing disproportioneel.

Om dezelfde redenen schendt de bestreden beslissingen artikel 74/14, § 1, al. 4 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 iuncto artikel 22 van de gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 in samenhang gelezen met artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

De lagere ingeroepen rechtsnormen in casu artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die al of niet een gebonden bevoegdheid aan verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert. Uw Raad is in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen.

Artikel 74/14, § 1, al. 4 vermeldt in het bijzonder dat verwerende partij als eerste rekening had moet houden met deze grondwettelijke en internationale garanties op onderwijs van tweede en derde verzoekende partij ("familiale en sociale banden") wat zij zoals uit de tekst van de bestreden beslissing blijkt kennelijk niet deed.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met hogervermelde positieve verplichtingen van verwerende partij. Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen zoals besproken na te leven.

De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier meer voordelige internationale normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (H.v.J. 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, 629). Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben hun rechten door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (H.v.J. 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, 1199).

Schending van de artikelen 74/14, § 1, al. 4 van voormelde Immigratiewet iuncto artikelen 22 van de gecoördineerde Grondwet van 7 februari 1831 in samenhang gelezen met artikel 8 van het van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens van 4 november 1950 zoals gewijzigd.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen. De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

2.2. Verzoeker voert *in concreto* aan dat geen rekening werd gehouden met zijn minderjarige zoon A. die zich met zijn partner in België bevindt. Verzoeker, die op 9 maart 2020 een verzoek om internationale bescherming indiende, zou hierin hebben verklaard dat hij met zijn Belgische partner een zoon heeft.

De bestreden beslissing motiveert in dit verband dat uit het administratief dossier blijkt dat er geen sprake is van minderjarige erkende kinderen van verzoeker. De bestreden beslissing werd genomen op 20 februari 2020, verzoekers verklaringen met betrekking tot het hebben van een zoon dateren van 9 maart 2020.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 27 november 2019 een verklaring van wettelijke samenwoning aflegde met de Belgische G.M. Na een interview van beide partners nam de ambtenaar van de burgerlijke stand een beslissing tot weigering van inschrijving van de wettelijke samenwoning. Uit verzoekers verklaringen blijkt niet dat op dat ogenblik sprake was van kinderen waar verzoeker de zorg van opneemt.

In het kader van het huidige beroep voert verzoeker aan dat hij thans een gezin zou vormen met S.D. en haar zoon A.I. Verzoeker heeft het bestaan van een gezinsleven met deze personen pas op 9 maart 2020 medegedeeld.

De verwerende partij heeft zich bij het nemen van de bestreden beslissing gesteund op verzoekers verklaringen in het kader van zijn verklaring van samenwoning. In zijn interview bij de stad Antwerpen op 16 januari 2020 heeft verzoeker nergens verklaard dat hij enig gezinsleven zou hebben met S.D. of haar zoon A.I. Verzoeker verklaarde zelfs dat hij geen familie in België had en enkel woonde met G.M. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) acht het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig dat de verwerende partij haar beoordeling van het gezinsleven heeft gesteund op verzoekers verklaringen in het kader van de verklaring van wettelijke samenwoning. Deze verklaringen dateren van ongeveer een maand voor het nemen van de bestreden beslissing en zijn voldoende recent, in de mate verzoeker de schending aanvoert van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Verzoeker werd specifiek gehoord met betrekking tot zijn gezinsleven en de verwerende partij kon hier in alle redelijkheid rekening mee houden.

Daargelaten of verzoeker thans daadwerkelijk aannemelijk maakt dat hij een gezinsleven heeft met S.D. en A.I., steunt verzoeker zich op verklaringen die hij pas voor het eerst op 9 maart 2020 heeft afgelegd in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Verzoeker heeft, naar behoren ondervraagd over zijn gezinsleven, ervoor gekozen om geen melding te maken van de gezinsleden die hij thans naar voren schuift. Verzoeker kan de verwerende partij dan ook niet ernstig verwijten geen rekening te hebben gehouden met elementen die hij, hiernaar gevraagd, niet heeft willen vermelden.

Voor het overige verliest verzoeker zich in het middel in tal van bespiegelingen omtrent de door hem aangehaalde rechtsregels, doch deze worden op generlei wijze in verband gebracht met de bestreden beslissing, noch wordt in het middel uitgezet hoe de bestreden beslissing deze rechtsregels *in casu* schendt. Het middel is, wat dat betreft, onontvankelijk.

In de mate verzoeker in het middel concrete grieven aanvoert, is het, zoals hoger besproken, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT